

opfatter, som om det, de fremlægger, er noget nyt, skønt det har været mange Gange fremme under Sagen. De faar saa en Kendelse for, at Sagen ikke kan genoptages, en Kendelse, som kan naa op til den øverste Domstol og der afgøres.

Det Middel, som man maa antage for en Dei er Lovforslagets Hensigt, er ved den særlige Appeldomstol at give vedkommende en vis Tillid til, at Sagen nu afgøres af en anden Myndighed, og derved muliggøre et Slags Helbredelsesmiddel for vedkommende, hvis Kendelsen gaar ham imod ved den særlige Ret, saaledes at vedkommende da skulde slaa sig til Taals.

Intet er imidlertid mere formaalsløst i saa Henseende. Er man Kværlant i den Forstand, som her er skildret, kan der oprettes 20 nye Appeldomstole, den ene over den anden, og ganske uafhængige — ligemeget nytter det. Thi det er selve Nægtelsen af Genoptagelsen, der er Kilden og vedbliver at være Kilden til Kværlantens Lidelser og hans evige Henvendelser til alle Myndigheder. Han vil straks ved den Appelret, der nu tænkes oprettet, gøre gældende, dels at Dommerne af kollegiale Grunde ikke vil give ham Ret, og dels finde alle mulige Forklaringer paa, hvorfor den nye Domstol er ham imod. Man kommer ikke et Skridt videre med en Kværlant paa den Maade. Heller ikke, hvis man af Hensyn til Kværlanten genoptog Sagen, og Dommen — hvad der jo maa forudsættes, naar der i Virkeligheden intet nyt er fremkommet — blev stadfæstet, vilde det have nogen som helst Betydning.

Naar den skildrede Klasse Personer lades ude af Betragtning, nærer man ingen Tvivl om, at Tilliden baade hos Samfundet og hos dem, de af Lovforslaget omfattede Regler angaar, i fornødent Omfang vil være paa de almindelige Domstoles Side. Denne Ordning stemmer ogsaa med nordisk og vesteuropæisk Ret.

Forslaget har dog givet Anledning til nogle Overvejelser om Ændringer, der mulig kunde anses hensigtsmæssige. Allerede af Hensyn til den knappe Tid maa man indskrænke sig til nedenstaaende Antydninger.

Man har overvejet, om der kunde være Grund til ogsaa at hjemle Adgang til offentlig Paatale i Tilfælde efter Retsplejelovens § 48, 2. Stk., og om ved § 981 at hjemle tilsvarende Anvendelse af § 972, 2. Stk. Man har endvidere overvejet Betimeligheden af de i Bemærkningerne stærkt fremdragne Hensyn til, at Spørgsmaal om Genoptagelse bør afgøres af Dommere, der møder med „friske Øjne“. For- saavidt dette Hensyn i Andragerens Interesse findes at burde tages, synes dette allerede nu fyldestgørende at kunne ske indenfor Landsretterne ved at henlægge Afgørelsen til en ny Afdeling. Samtidig maa man dog gøre opmærksom paa, at der under den nuværende Strafferetspleje med Domsmand og Nævninger ofte vil foreligge et ret mangelfuldt skriftligt Grundlag, saaledes at det kan have Betydning, at den Afdeling, der skal afgøre Spørgsmaalet om Genoptagelse.

For Kværlanternes Vedkommende maatte Hjælpen søges skabt ved sociale Foranstaltninger, der tager Sigte paa at paavirke den i Bemærkningerne omtalte „særlige Mentalitet“.

Troels G. Jørgensen.